



Stražarska

Kula

**i
Glasnik Kristove Prisutnosti**

“Stražaru, što je u pogledu noći?”

“Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

POLUMJESEČNIK
SVEZ. XXXI 15. LISTOPAD BROJ 20
A. D. 1910 – A. M. 6038

SADRŽAJ

„Hoćeš li da zapovjedimo ognju?”	305
„Spasitelj i veliki”	305
Kazano za Spomen na Nju	306
„Učinila je što je mogla”	306
„Siromašni uvijek s tobom”	306
„Ovo činite meni na spomen”	307
Izraelski Prvorodenci Poštedeni	307
Božja procjena drugačija od svjetske	308

“Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova (nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdramti sile nebeske (crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave: jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada bilo predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na Hrvatski glasi, *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada bio tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvjetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa sa nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegoa „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenj”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskršnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

„HOĆEŠ LI DA ZAPOVJEDIMO OGNJU?”

– LUKA 9:51-56 – 23. LISTOPADA –

Ključni tekst: – „I dogodilo se, kad je došlo vrijeme da on bude uzet gore, on je postojano upravio svoje lice da bi otišao u Jeruzalem.”

OVOG tjedna studija govori o događaju koji se dogodio prigodom putovanja našeg Gospodina iz Galileje u Jeruzalem neposredno prije njegovog raspeća. Znao je da je došao njegov čas; da se dovrši njegov žrtveni život od tri i pol godine. Veliki je Učitelj bio pun hrabrosti. „Ali od ljudi nije bilo nikoga s njim” u smislu suosjećajnog uvažavanja uvjeta. Istina, on je obavijestio dvanaest apostola o dovršetku njegova djela i njegovoj blizini, ali oni su sporo povjerovali u sve što je napisano u Zakonu i proročanstvima koja su se ticala njega. Njihovi su umovi tjelesno shvaćali veličanstvene stvari izgovorene o Mesiji. Bili su toliko zaokupljeni razmišljanjem o njegovom slavnom Kraljevstvu, i o svojoj slavnoj zajednici s njim u tom Kraljevstvu, da su propustili primijetiti druga proročanstva koja su, s jednakom jasnoćom, preoklela njegove patnje i sramotu. Slično tome, previdjeli su Učiteljeve vlastite riječi o njegovoj smrti. Mislili su da govori na neki figurativan, hiperboličan način. A Petar ga je čak pokušao ukoriti, rekavši: „Budi daleko od tebe, Gospodine, neće ti se to dogoditi.”

ODBIJENI OD SAMARIJANA

Drugi izvještaj govori da su Jakov i Ivan posjetili samaritanski grad kako bi kupili kruh i potrepštine za grupu. Samarićani su ih prepoznali i pitali, hoće li Veliki Učitelj prepoznati Samarićane i izliječiti njihovu bolest ili će se prema njima ponašati kao što su Židovi općenito prema njima – neljubazno? Vjerovali su u ovo drugo. Apostoli su im otvoreno rekli da je Veliki Učitelj poslan samo židovskom narodu i da neće stati da liječi njihove bolesne, jer „nije poslan osim k izgubljenim ovcama doma Izraelova”.

Samarijanci su na to, naravno, negodovali i bili ljuti. Rekli su, Vrlo dobro. Kupujte kruh od ljudi koje poučavate i čije bolesnike liječite.

Sveti Ivan i sveti Jakov su se na to jako razbjesnili. Nije li Isus bio najveći Učitelj? Nije li on bio Mesija? Nije li, kao takav, imao pravo određivati Božju volju o tome tko treba, a tko ne prima njegova dobročinstva? S tim su odgovorom došli Isusu i, ispričavši okolnosti, upitali: „Hoćeš li da naredimo da vatra siđe s neba da uništi ove ljude i njihov grad?”

KOJEG STE DUHA?

Sa velikim zanimanjem slušamo Učiteljev odgovor. Kako smo jednom gledali na stvar Božanskog programa, činilo bi se ispravnim da je Veliki Učitelj rekao apostolima, Nema veze, moji dragi učenici; pričekajte samo malo i svi ti Samarićani će umrijeti, a moj Nebeski Otac će ih predati đavlima na vječno

mučenje. U usporedbi s vječnim mučenjem koje predlažete u smislu spaljivanja njihovog grada i usputnog spaljivanja na nekoliko minuta bilo bi ništa. Cijenim, dragi moji učenici, vaš duh, da je Bogu sličan; da želite sve pržiti i spaljivati što je u vašoj moći, i pohvaljujem vas za to. Nastavite tako kopirati svog Boga i uzrokovati patnju što većem broju svojih bližnjih koji ne misle baš kao vi.

Je li ovo bio odgovor Velikog Učitelja? Hvala Bogu, ne! Njegovo učenje bilo je potpuno suprotno – suosjećajno, puno ljubavi, ljubazno. I on je imao Očev Duh i razumio ga je i savršeno slijedio. U odgovoru na njihov upit čitamo: „Isus se okrenuo i prekorio ih” i rekao: „Ne znate kojeg ste duha! Sin Čovječji nije došao uništiti ljudske živote, nego ih spasiti!”

„SPASITELJ I VELIKI”

Jezik kojim se govorilo u Palestini u Isusovo vrijeme bio je sirijski. Jedna od titula Velikog Učitelja je Spasitelj. A ovo, na sirijskom jeziku, označava „Životodavca”. Cijeli je svijet bio dovoljno proklet prije nego je Isus došao. Nije došao da ih još više osudi, nego da oni kroz njega imaju život! – Ivan 10:10; 3:17.

Život! Zar nisu imali život? Ne. Cijeli ljudski život je oduzet zbog neposluha oca Adama. Kao rezultat toga, cijelo čovječanstvo umire. Životvorac, Spasitelj od smrti (a ne od vječnih muka), bio je ono što je bilo potrebno.

Prvo Spasiteljevo djelo je otkupiteljsko djelo Kalvarije. Njegovo drugo djelo je odabir njegove Crkve da mu budu sunasljednici u Kraljevstvu. Njegovo treće djelo bit će spašavanje Adama i cijele njegove rase od grijeha i smrti – od sve mentalne, moralne i fizičke degradacije koja je došla kroz neposlušnost oca Adama i kroz njegovu djecu koja su rođena u grijehu i oblikovana u bezakonju i u grijehu začeta po svojim majkama.

Spašavanje Crkve veliko je djelo! Koliko bismo trebali biti vjerni ako smo čuli, ako su naše oči vidjele, ako su naša srca okusila Božju milost u ovoj divnoj prednosti da postanemo članovi Kristove Zaručnice. Međutim, ne možemo pretpostaviti da je spasenje samo šačice odabranih Božji cilj u stvaranju svijeta i otkupljenju svijeta. Naprotiv, o ovom odabranom „Malom stadu” govori se kao o „prvini Božjoj od njegovih stvorenja”. (Jak. 1:18; Otkr. 14:4.) Ovo implicira mnogo brojniji kasniji plod. Dok Bog ne predlaže nikoga spasiti od smrti i života vječnog suprotno individualnoj volji, on predlaže da svako stvorenje izgubljeno u Adamu i otkupljeno od strane Isusa bude dovedeno do jasne spoznaje Istine, kako bi

moglo biti spašeno. On doista predlaže da samo oni koji su dragovoljno tvrdoglavi budu izgubljeni; a

njihov gubitak bit će gubitak života – kako apostol izjavljuje, „vječna propast”.

KAZANO ZA SPOMEN NA NJU

– MATEJ 26:1-16 – 30 LISTOPADA –

Ključni tekst: – „Učinila je što je mogla.” – Marko 14:8.

U prethodnoj studiji razmatrali smo trijumfalni ulazak Velikog Učitelja u Jeruzalem na magarcu i njegovu nježnost prema narodu Izraela kao njihovom kralju, u ispunjenju proročanstva iz Zaharije 9:9-12. Bilo je to pet dana prije Pashe. Isus je nekoliko dana poučavao u hramu, idući noću u dom Lazara, Marte i Marije u Betaniji. Znao je što može očekivati – da je došao njegov čas. Znao je da već tada glavari svećenički i starješine naroda razmišljaju o njegovom uništenju i oklijevaju samo da to ne izazove metež. Njihovo ogorčenje protiv Velikog Učitelja bilo je to što nije poučavao onako kako su oni poučavali i što su njegova učenja imala mnogo veću moć kod masa nego sva njihova učenja zajedno. Ljutnja, zavist, mržnja, ujedinjeni u žigosanju njega kao varalice i slanju u smrt, „za dobrobit stvari”.

Blagdan u Betaniji o kojem se govori u ovoj studiji možda je bio u noći prije izdaje našeg Gospodina, dva dana prije blagdana Pashe. No čini se da je mišljenje da se to dogodilo subotnje večeri prije trijumfalnog jahanja u Jeruzalem. Međutim, nije važno. Bila je takva gozba. Isus i njegovi učenici bili su prisutni. Tijekom gozbe pristupila je žena s alabasternom bočicom vrlo dragocjenog mirisa. Izlila ga je na njegovu glavu i cijela je soba zamirisala od tog mirisa. Žena je bila Marija, sestra Lazara i Marte.

Drugi izvještaj pokazuje da je prosvjed učenika protiv toga kao rasipništva potaknuo Juda, rizničar malog društva Gospodinovih učenika. Ivan je primijetio da je on lopov i da je nosio torbu te dao naslutiti da ga više zanima novac nego siromasi i da je njegovo spominjanje siromaha samo prijetvorba. Ali Veliki Učitelj ukorio je svoje učenike, rekavši: „Zašto gnjavite ženu; jer ona je učinila dobro djelo nada mnom; time što je izlila ovu pomast na moje tijelo, učinila je to da me pripremi za ukop. Zaista, kažem vam, Gdje god se ovo Evanđelje bude propovijedalo u cijelom svijetu, također će se govoriti o tome što je ova žena učinila za njen spomen.” (Mat. 26:10-13.) Kako je Veliki Učitelj bio obziran! Kako samilostan! Kako sam zahvalan za sve učinjeno za njega!

„UČINILA JE ŠTO JE MOGLA”

Gospodin, u skladu sa svim učenjima i običajima Svetog Pisma, odbija priznati ženu kao učiteljicu vjere u Crkvi među svojim sljedbenicima. Nijednoj ženi nije dano mjesto među dvanaest apostola – čak ni kad je sedamdeset evanđelista poslano s jednostavnom porukom, koju je svaka žena mogla dati, sigurno

jednako spretno kao bilo koji muškarac, ili još više; ni u ovu misiju nije poslao žene, pa čak ni predstavnika spola. Čovjek je, u biblijskoj upotrebi, lik Gospodina; žena, lik Crkve. Ne bi bilo u skladu s figurom da Crkva treba biti učiteljica, a Gospodin učenik. Stoga bi dosljedno bilo neprikladno da je žena bila ovlaštena da predstavlja Gospodina. Stoga žene kao učiteljice u Crkvi nemaju autoritet u Bibliji za tu poziciju. Čitamo da je zmija prevarila majku Evu i učinila od nje učiteljicu zablude svom mužu. Čitamo da su zli duhovi koristili određenu mladu ženu kao posrednicu da navijesti apostole. Ali ne nalazimo nikakvu Božansku dozvolu za ženu kao učiteljicu u Crkvi, nego da je mlada žena koja je djelovala pod duhom proricanja i pokušavala propovijedati Krista i apostole bila prekorena od strane apostola Pavla i duh proricanja odbačen.

Sve ovo, međutim, ne znači da su Isus ili apostoli bili grubi prema ženama ili da nisu cijenili njihove kvalitete srca i uma. Upravo suprotno. Među Gospodinovim sljedbenicima bilo je mnogo „časnih žena”, a posebno je zabilježena njegova osobita ljubav prema ovoj Mariji i njezinoj sestri Marti. Naučimo pouku iz Knjige i ne pokušavajmo poučavati Knjigu.

„SIROMASI UVIJEK UZ VAS”

Naš je Gospodin, odgovarajući na Judin argument da je pomast trebala biti prodana za veliku svotu u korist siromaha, odgovorio: Siromahe uvijek imate sa sobom. Kad god želite, možete im činiti dobro; ali mene nemaš uvijek. Siromaštvo će sigurno biti čimbenik u društvenom poretku u današnje vrijeme, jer, u našem palom stanju kao rase, neki su briljantnijeg uma od drugih, a sebičnost je opće pravilo. Stoga će siromasi biti ovdje do kraja vladavine grijeha i smrti. I tu je blagoslov povezan sa svakim dobrim djelom, svakim plemenitim nastojanjem da se bilo kojem članu rase pomogne do viših i boljih uvjeta, mentalno, moralno, fizički. Malo kasnije neće biti siromašnih, jer će, pod uvjetima Kraljevstva, ljubav biti vladajuće načelo, umjesto sebičnosti. Pod mesijanskom vladavinom pravednost će uskoro postati univerzalna; Božja volja će se na kraju vršiti na zemlji kao što se vrši na nebu.

„ALI MENE NEMAŠ UVIJEK”

To je bila istina za Učitelja. Još malo i on je otišao od njih, uzašao Ocu zdesna. Isti princip prevladava u odnosu na Gospodinove sljedbenike nazvane „udovi njegova Tijela.” Što god možemo učiniti za ove članove, veliki će poglavar smatrati učinjenim za sebe.

Dok će, dakle, uvijek biti u redu činiti dobro svim ljudima dok imamo priliku, uvijek će biti u redu također činiti dobro „osobito ukućanima vjere.” To bi uvijek trebalo biti prvo u našim mislima.

Duh sebičnosti u Judi vodio je od jednog do drugog stupnja pohlepe sve dok nije bio voljan prodati svog

„OVO ČINITE U SPOMEN NA MENE”

– MATEJ 26:17-30 – 6 STUDENOGA –

OVE studije su odabrane za nas unaprijed. Inače bismo radije razmotrili događaj povezan s našim Gospodinovim zatvaranjem zemaljskog života u proljeće one godine u kojoj se to dogodilo. Ali Istina nam je uvijek dragocjena i uvijek ima korisne lekcije.

Isus je bio Židov i stoga je bio obvezan poštovati svaku značajku Mojsijevog zakona. On nije došao uništiti Zakon, nego ispuniti ga. Današnje proučavanje upućuje nas na ispunjenje jedne značajke Zakona – Pashe; ne da je već u potpunosti ispunjen, nego da je tip više od osamnaest stoljeća bio u procesu ispunjenja i da je potpuno ispunjenje, koje sigurno dolazi, blizu, vjerujemo. Da bismo shvatili ovu studiju, moramo jasno imati na umu prasluku:

Prije otprilike 3500 godina Bog je oslobodio izraelski narod od despotske vlasti faraona, kralja Egipta. S vremena na vrijeme faraon je odbijao pustiti ljude da odu, radije ih je držao kao pokretninu, robove. S vremena na vrijeme Bog je slao pošasti na Egipat kao kaznu. Pod utjecajem svake pošasti faraon se pokajao i preko Mojsija molio Boga za milost prema sebi, a za narod izbavljenje od pošasti. Unatoč tome, svaka manifestacija Božanskog milosrđa samo je otvrdnula njegovo srce sve dok na kraju nije bila potrebna deseta pošast, najteža od svih. Ta se pošast sastojala u izvršenju smrtne kazne nad svim prvorodencima Egipta. Ali Izraelci u Egiptu bili su izuzeti od njegovih priprema pod određenim uvjetima. Svaka je obitelj morala imati svoje janje od kojeg se nije smjela slomiti nijedna kost. Njegova krv bila je poprskana po dovratnicima na kućnim vratima i obitelj, okupljena unutra, jela je njegovo meso s beskvasnim kruhom i gorkim biljem, poput putnika, sa štapom u ruci, spremna za polazak iz Egipta ujutro.

IZRAELSKI PRVOROĐENCI POŠTEĐENI

Kada je te noći Božanska presuda pobila sve egipatske prvorodne, prvorodeni Izraelovi su bili preskočeni ili pošteđeni; otuda naziv – Pasha. I ova je ceremonija, kao podsjetnik na veliki blagoslov Gospodnji nad Izraelom, bila zapovjedbena da se održava svake godine kao spomen na Božju dobrotu i zato što je tipizirala, ili ilustrirala, još veću milost i blagoslov koji će tek doći.

Nešto kasnije ti pošteđeni prvorodenci razmijenjeni su za jedno od plemena – Levijevo. Nakon toga su

Učitelja svojim neprijateljima. Jao, strašna li moć za zlo je sebičnost! Koliki su voljni mijenjati Istinu zarad svjetovne lakoće ili blagostanja! Oni koji imaju duh Istine u znatnoj mjeri trebaju paziti kamo vodi sebičnost ako se slijedi – u drugu smrt.

Leviti bili prvorodenci koji su pošteđeni i bili su posebno posvećeni Bogu i njegovoj službi.

VEĆE ISPUNJENJE

Ta su iskustva Izraelaca i njihovih prvorodenaca bila vrlo stvarna i njima doista vrlo zanimljiva; ali ona su ipak zanimljivija Kršćanima, koji su i sami antitipovi koji se sada pošteđuju. Pod Kršćanima ne mislimo na sve koji to samo ispovijedaju, niti na sve koji pohađaju Crkvu, koliko god redovito. Mislimo samo na nekolicinu svetaca koji su sada pozvani i testirani u pogledu vjernosti Gospodinu i vjerom su prešli – iz smrti u život. Oni su Biblijski nazvani, „Crkva prvorodenih, čija su imena zapisana na nebu.” (Heb. 12:23.) Kao što se izbavljenje izraelske nacije iz Egipta dogodilo nakon poštede ili prelaska prvorodenih, tako će, sukladno tome, Božanski blagoslov doći na svijet čovječanstva neposredno nakon završetka „Crkve prvorodenih” – neposredno nakon njihova prijelaza iz smrti u život, snagom Prvoga uskrsnuća. Ako postoji klasa prvorodenih, to implicira da će postojati klasa kasnije rođenih. Tako Sveto Pismo posvuda jasno uči da sadašnji poziv, kušnja, provjera, dokazivanje i konačno nagrađivanje Crkve neće biti kraj Božanskog milosrđa prema čovječanstvu, nego će, naprotiv, biti tek njegov početak; jer budući da se o svecima govori kao o „Crkvi prvorodenih,” ili kako apostol izjavljuje, „prvencima Bogu od njegovih stvorenja,” time smo uvjereni da su kasniji plodovi jednako dio Božanskog Programa.

Među Levitima bilo je nekoliko odjela koji su predstavljali različite redove i stupnjeve Crkve Kristove. Ali glavni odjel ili dio Levita bila je Aronova svećenička obitelj, baš kao što postoji posebna klasa među antitipskim levitima, malobrojni vjernici, poznati u Svetom Pismu kao Kraljevsko svećenstvo.

ANTIPSKO JANJE I NJEGOVA KRV

U Isusovo je vrijeme došlo vrijeme za ispunjenje praslike Pashe. Sam Isus je trebao biti Pashalno Janje. Vjerom je zasluga njegove žrtve, njegova krv, trebala biti poštropljena po dovratnicima srca njegovog naroda, a njegovo tijelo, zaslugu njegovog zemaljskog savršenstva, oni su trebali pojesti ili prisvojiti u svojim umovima. Uz nju su trebali jesti beskvasni kruh Božanskih obećanja i gorko bilje kušnji i nevolja, a uz to su trebali piti vino, krv grožđa, simbolično

implicirajući njihovo sudjelovanje s Jaganjcem u njegovoj sramoti i patnjama.

Janje Božje, Isus, antitipsko janje za Pashu, zaklano je prije gotovo devetnaest stoljeća na točnu godišnjicu klanja predodžbenih janjaca. Isusovu žrtvu ne treba ponavljati, jer vjerom svi mi danas škropimo ovom istom krvlju, i u našim se srcima hranimo zaslugama iste zemaljske žrtve, i imamo obilje gorkog bilja progonstva i pijemo krv – dijelimo Učiteljev duh i njegovu nagradu patnje za pravednost.

Mnogi nisu razumjeli te prednosti tijekom svih ovih devetnaest stoljeća – u svim osim u „malom stadu.” Niti ima mnogo onih koji im zavide na sadašnjim iskustvima; niti ima mnogo onih koji razumiju koliko će velika biti njihova nagrada i blagoslovi u budućem životu. Tada će, umjesto da pate s Kristom, kraljevati s njim u slavi, časti i besmrtnosti.

„OVO ČINITE U SPOMEN NA MENE”

Isus, koji se spremao započeti ispunjenje ove praslike umirući kao antitipsko pashalno Janje (Krist, naša Pasha, zaklan je za nas – I. Kor. 5:7), ustanovio je za svoje sljedbenike godišnju uspomenu koja bi, u njihovim umovima, trebala zauzeti mjesto tipa i neprestano ih podsjećati na veliki Antitip. Umjesto doslovnog mesa janjeta, Učitelj je upotrijebio kruh, a umjesto krvi, plod vinove loze, i umjesto daljnjeg obilježavanja praslike, naredio je da se to čini u spomen na antitip – „Jaganjca Božjeg koji oduzima grijeh svijeta,” i Pashu koja dolazi u Crkvu prvorodenih, kao prethodnica velikim blagoslovima koji će rezultirati za Izrael i sve obitelji na zemlji.

Naš Gospodin kao Židov bio je obvezan održati predodžbenu Pashu, jedenje doslovnog janjeta, itd., prvo; ali kasnije, nakon te pashalne večere, uspostavio je s kruhom i plodom vinove loze svoj zamjenski spomen na sebe, govoreći: „Uzmite, jedite; ovo je moje tijelo. I uze čašu; i kad je zahvalio, dao im je; i svi su

pili iz nje. I reče: ...Zaista, kažem vam, neću više piti od roda vinove loze do onog dana kada ga budem pio novoga u Kraljevstvu Božjem” – do njegova drugog dolaska u sili i velikoj slavi da primi Crkvu kao svoju izabranu Zaručnicu i Sunasljednicu u svom Kraljevstvu i da obilno obaspe blagoslove na Izrael i preko Izraela na cijeli svijet čovječanstva.

JUDA, SEBIČNI IZDAJNIK

Bližio se čas izdaje. Učitelj je nekom nama nepoznatom moći znao tko će ga izdati, itd. Prenijevši stvar dvanaestorici, rekao je: „Jedan od vas će me izdati.” Svaki je pitao: „Jesam li to ja?” Čak je i Juda drsko osporio Učiteljevo znanje o njegovom prijevarnom putu i rekao: „Jesam li to ja?” Odgovor je bio: Tako je kako si rekao – ti si izdajica. Izdajica je proveo Božanski program i ispunilo se Sveto Pismo koje izjavljuje da ga treba prodati za trideset srebrnjaka; ali slučajnost označava božansko predznanje bez impliciranja da je Bog na bilo koji način potaknuo izdajničko ponašanje, stoga izjava, „Teško onom čovjeku koji izda Sina Čovječjeg!” S ovog stajališta moramo shvatiti da za Judu nema nade u budućem životu. Njegova tuga i tjeskoba prije smrti bili su takvi da nisu našli nadoknadu ni u kakvoj sreći koju je uživao prethodnih dana.

U KRALJEVSTVU OCA MOGA

Dajući učenicima kruh, koji je predstavljao njegovu tijelo, i čašu, koja je predstavljala njegovu krv, Učitelj im je slikovito ponudio opravdanje i posvećenje, i, kako je objasnio sveti Pavao, učinio je više od toga – ponudio im je sudjelovanje sa sobom u patnjama sadašnjosti i u slavama budućnosti (I Kor 10:16,17 ; Mat 26:29) . Antitip čaše u njenom višem smislu bit će nove radosti Kraljevstva koje će svi vjerni u Kristu dijeliti s velikim Kraljem slave, kada on preuzme svoju veliku moć i kraljevanje.

BOŽJA PROCJENA RAZLIČITA OD SVJETSKE

DRAGI BRATE RUSSELL:

Zahtijevam vaše mišljenje o ispravnosti misli koja se nalazi u jednom od izvještaja Konvencije na sljedećem jeziku:

„Kada je sveti Isus umro, bilo je to kao žrtva Grijeha, za koji se, na trenutak, činilo da ima pobjedu. Doista, on ne bi mogao umrijeti da mu grijeh nije pripisan; jer sva obećanja zdravlja, blagostanja i život koji je bio po Zakonu bila su njegova. Zakon je rekao – „čovjek koji to čini živjet će od toga.” (Rim 10:5.) Tako je došlo do potrebe da se naš Gospodin smatra grešnikom, kako bi mogao umrijeti za ljude. Iz ovo razloga ne vidimo da je moguće da članovi Crkve umru osim ako se, poput njega, ne smatraju grešnicima.”

Dobro sam svjestan da Gospodin Isus ne bi umro (Izvještaj kaže, „nije mogao umrijeti”) da nije bilo grijeha za koji se treba okajati. Ali ako je naš Gospodin umro, kao što je gore navedeno, čini mi se da je njegova smrt morala biti kaznena, a ne žrtvena. Može li umrijeti i kaznenom i žrtvenom smrću? Čini mi se da nije tako. Ako je Gospodin Isus umro kaznenom smrću, činilo bi mi se da ne može imati nikakva doživotna prava koja bi mogao dati Crkvi ili svijetu.

Nestrpljivo čekam vaš odgovor, jer ako je prethodni izraz točan, ozbiljno sam krivo shvatio i Sveto Pismo i SVANUĆA.

Vaš voljeni brat u našem dragom Otkupitelju,
WWM – Suffolk, Va.

U ODGOVORU

DRAGI BRATE M.: – Drago mi je primijetiti tvoju pažljivu diskriminaciju u proučavanju Svetog Pisma. Ovo je jedna lekcija koju svi dragi prijatelji u Istini trebaju naučiti – da ne prihvaćaju implicitno sve što pročitaju u izvještaju s konvencije, niti sve što čak i obični putujući Brat može izraziti. Isti princip, naravno, vrijedi i za naše vlastite prezentacije, usmene i tiskane. Sve što primamo kao duhovnu hranu treba prije asimilacije temeljito sažvakati. Imamo veliko povjerenje u svu dragu braću uključenu u putujuću službu; inače ne bi predstavljali Društvo. No, ne smijemo biti odgovorni za svaki njihov izraz. Vjerujemo da su vrlo dobronamjerni, ali savršenstvo će se samo postići iza zastora. Sada dolazimo do vašeg pitanja.

Ne možemo sasvim prihvatiti frazeologiju izjave koju citirate. Svi od Crkve umiru kao žrtve grijeha, u smislu da se grijeh i smrt u Svetome Pismu personificirano spominju. Grijeh je poticao sve one koji se protive Istini i progone Gospodina i njegove posvećene sljedbenike. Ali ne možemo se složiti s mišlju da je smrt našeg Gospodina bila kaznena. Moglo bi se smatrati da jedan redak iz Pisma podupire ovu misao, naime, riječi: „On je postao grijehom za nas koji nismo znali za grijeh.” Ali ovaj tekst Pisma mi razumijemo kao znak da je naš Gospodin, koji nije poznavao grijeh, bio žrtvovan za grijeh u naše ime. Sjećamo se također Pisma koje izjavljuje da „Kao što je Mojsije podigao zmiyu u pustinji, tako mora biti podignut Sin Čovječji.” Zmija je doista simbol grijeha. Ali možemo se sjetiti samo jednog načina na koji je naš Gospodin bio promatran kao zmija – u smislu da je prošao kroz sva iskustva kojima se grešnik mogao podvrgnuti. Tako je patio kao grešnik, i za grešnika, ista kazna koja se mogla zahtijevati od bilo kojeg grešnika. Ali dok je u očima ljudi bio zlotvor, grešnik, itd., on je bio obrnuto od svega toga u očima svojih istinskih sljedbenika i u Očevim očima.

Ono što je Isus učinio jasno je rekao: – Položio je ili predao svoj život jer je tako mogao najbolje služiti Očevim namjerama. On nije dao svoj život, niti je umro pod osudom kao grešnik, niti je izgubio svoj život; niti su mu Židovi ili rimski vojnici oduzeli život suprotno njegovom dopuštenju. Sam ga je položio. Da

je umro kao grešnik u Božjim očima, s grijehom koji mu je pripisao Otac, ne bi imao što dati za otkupljenje Adama i njegove rase; – ne bi mogao postati njihov obnovitelj u „vremenima obnove.”

Tvrdimo da je jedino ispravno gledište o Gospodinovoj smrti da je to bila manifestacija njegove apsolutne poslušnosti Očevoj volji. Ta ekstremna poslušnost bila je nagrađena božanskom prirodom i veličanstvenim uzvišenjem u njegovom uskrsnuću. Uskrsli slavni Otkupitelj nije zadovoljio Pravdu i nije platio ništa u ime bilo koga sve dok nije uzašao na visinu. Zatim je pridijelio svoje zasluge svima koji će tijekom ovog doba prihvatiti Očev poziv i želju da postanu članovi njegova Tijela. Njima je pripisao dovoljno vlastite zasluge da popravi nedostatke njihova tijela, kako bi oni, poput njega, mogli prinijeti Bogu svete i prihvatljive žrtve i nakon toga biti začeti na duhovnoj razini. Kasnije će ljudski život našeg Gospodina, neoduzet, još nepredan, biti predan u ime Izraela i svijeta, poništavajući grijehove svih ljudi i osiguravajući Posredničko prijestolje Milenijskog doba za blagoslov Izraela, kroz njegovog Posrednika, i također i za sve obitelji na zemlji kroz Izrael i pod Izraelovim Novim (Zakonom) Savezom.

Primjećujemo vaše drugo pitanje u vezi s našom izjavom u STRAŽARSKOJ KULI od 1 ožujka, stranica 88, drugi stupac, gdje smo iznijeli da će Sotonino „malo vremena” biti nakon što Mesija preda Kraljevstvo Ocu. Istina je da prije nekoliko godina nismo bili tako jasni po tom pitanju kao sada – manje jasni. Veliki Posrednik će doista „uništiti iz naroda” sve koji mu se ne budu pokoravali tijekom Milenijskog doba, tako da će pri prijenosu njegovog Kraljevstva, u vrijeme njegovog napuštanja svog Posredništva, svijet čovječanstva biti savršen. Posrednik će se maknuti između Boga i čovjeka, a Božanski testovi će se primijeniti da dokažu, da pokažu srce vjerno. Kazna za nelojalne bit će: „Od Boga će sići vatra s neba i uništiti će ih.” Ovo ukazuje na testiranje i kažnjavanje od strane Božanske Pravde slično onome koje je došlo na oca Adama. To ne bi bilo moguće sve dok je na vlasti bilo Posredničko Kraljevstvo. Međutim, razumijemo da će naš Gospodin biti Očev predstavnik u vezi s tim prikazom Božanske pravde, koja će uslijediti nakon njegovog posredništva, baš kao što je bio Očev predstavnik i zastupnik prije nego što je došao na svijet da bude naš Otkupitelj.

